

РЕШЕНИЕ

№ 6266

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4132** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община, срещу Решение № 20058584/05.03.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 97-ми състав, постановено по НАХД № 97/2019г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 342224/28.08.2018г., издадено то зам.кмет на Столична община.

В касационната жалба са развити бланкетни съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, некореспондиращи по никакъв начин с изложените от съда мотиви за незаконосъобразност на НП. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да реши спора по същество като потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Й. И. Й., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. .

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С НП № 342224/28.08.2018г., издадено то зам.кмет на Столична община, на Й. Й. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50лв. за нарушение по 18, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НРУПОГТТСО.

С обжалваното решение СРС е отменил наказателното постановление. За да постанови решението си, районният съд е събрал съответните гласни и писмени доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в невръчване на АУАН на нарушителя.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 101-ви състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от районния съд в обжалваното решение.

Правилно са изяснени фактите по делото и се споделят и от настоящата инстанция

Правилни са изводите за допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените по отношение на процедурата по връчване на АУАН.

Съставянето на АУАН, предявяването на същия и връчването на препис от него, представляват отделни действия в административнонаказателното производство, като за всяко от тях са предвидени съответните правила. Така, чл.40 от ЗАНН визира съставянето на акта, разпоредбата на чл.43 от ЗАНН - урежда предявяването му, което се установява с подписа на лицето, сочено като нарушител, а разпоредбата на чл.43, ал.5 от ЗАНН предвижда начина на връчване на препис от АУАН на нарушителя.

Начинът на съставяне на АУАН и направеният отказ от касатора да подпише същия, не освобождава актосъставителя от задължението му да връчи препис от съставения акт на соченото за нарушител лице. От показанията на актосъставителя дадени в съдебно заседание пред първата инстанция се установява с категоричност, че на Р. С. не е бил предоставен екземпляр от акта понеже последният бил „отказал да го подпише” и същият е бил насочен към "КАТ", от където да получи препис от съставения АУАН.

Отказът да се подпише АУАН не изключва в никакъв случай задължението за връчване на препис, тъй като това са две последователни и самостоятелни действия. Не се твърди и не се доказва да има отказ от получаване на препис – напротив, установи се, че това дори не е предложено на ответника по касация. От тълкуването на чл.43, ал.5 от ЗАНН се обосновава извод, че на нарушителя се връчва препис от акта независимо дали на същият е положен подписа му или е оформен при отказ и това е така с оглед съблюдаване правото на защита на наказаното лице и с оглед възможността същото да се запознае с административно нарушение което му се вменява с изготвения в негово присъствие акт и с оглед възможността да предяви в три дневен срок от изготвянето и връчването му, възражение пред административнонаказващия орган, съгласно разпоредбата на чл.44 от ЗАНН. Ако се

приеме обратната теза и се тълкува закона стеснително, че само при подписване на акта от сочения за нарушител, на същия се предоставя препис от него, то това би означавало, че правото на възражения в предвидения от закона 3-дневен срок би могло да се упражни отново само в случай на подписване на акта от нарушителя, но не и при отказ да бъде подписан.

Нормата на чл.43, ал.5 от ЗАНН е въведена като гаранция за спазване правото за защита на нарушителя срещу нарушението, изразяващо се в това същият да получи екземпляр от акта, който да му даде яснота относно нарушението и защитата срещу него. Не случайно и към АУАН е предвидена разписка касаеща връчването на препис от него, която следва да се оформи независимо и без значение дали по-горе в акта е положен подписа на нарушителя или отказът на същия е удостоверен с подпис на свидетел

2. По отношение на възраженията на касатора, настоящата инстанция не възприема становището, че посочването на св.Д.-свидетел при съставянето на акта и като свидетел на отказа за подписването му, представлява съществено процесуално нарушение. В ЗАНН не е разписано изрично, че свидетелят по чл.43 ал.2 следва да е лице, различно от свидетелите по чл.40 ал.1 и ал.3, поради което не може да се приеме априори, че е нарушена формата на АУАН или процедурата по съставянето му. Административноправната доктрина също не възприема еднозначно съвместяването в едно лице на качествата свидетел при извършване/установяване на нарушението, съотв. при съставяне на акта и свидетел на отказа за подписването му от нарушителя като съществено нарушаване на процедурата по съставяне на АУАН. Приема се само, че е „уместно” свидетелят по чл.43 ал.2 от ЗАНН да е лице, различно от свидетелите по чл.40 ал.1 и ал.3 от ЗАНН, за да не възникват съмнения в обективността и безпристрастността на актосъставителя и в истинността на отразеното от него в обстоятелствената част на акта. В тази връзка съвместяването в лицето на св.Д. на качествата свидетел при съставяне на акта и свидетел на отказа за подписването му не представлява процесуално нарушение, което самостоятелно да обоснове незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съответствие с горните съображения, настоящата съдебна инстанция приема, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на направените по делото разноски. По делото са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300лв., своевременно поискани и доказани със Списък по чл.80 от ГПК Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20058584/05.03.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 97-ми състав, постановено по НАХД № 97/2019г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Й. И. Й. сумата от 300лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.